Категорія справи № **910/15112/16: не визначено.**
Надіслано судом: **29.05.2017.** Зареєстровано: **30.05.2017.** Оприлюднено: **30.05.2017.**
Дата набрання законної сили: **23.05.2017**

ВИЩИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

23 травня 2017 року Справа № 910/15112/16

Вищий господарський суд України у складі колегії суддів:

Вовк І.В. (головуючий, доповідач), Грек Б.М., Могил С.К.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні касаційну скаргу товариства з обмеженою відповідальністю "Інтербізнесконсалт" **на постанову** Київського апеляційного господарського суду від 22.02.2017 року **у справі** № 910/15112/16 **за позовом** товариства з обмеженою відповідальністю "Інтербізнесконсалт" **до** публічного акціонерного товариства "Укрнафта", товариства з обмеженою відповідальністю "Транспортні автоматизовані системи", **про** стягнення курсової різниці,

ВСТАНОВИВ:

У серпні 2016 року позивач звернувся до господарського суду міста Києва з позовом (з урахуванням заяви про збільшення розміру позовних вимог, яка подана суду 26.09.2016 року) про стягнення з публічного акціонерного товариства "Укрнафта" 80 682,59 доларів США курсової різниці, що еквівалентно 2 148 577,37 грн.; стягнення солідарно з ПАТ "Укрнафта" та Товариства з обмеженою відповідальністю "Транспортні автоматизовані системи" як поручителя 10 000 доларів США курсової різниці, що еквівалентно 266 300 грн., а всього 2 414 877,37 грн. через неналежне виконання останніми умов договору поставки (Контракту № 309/2013 від 11.12.2013 року) та договору поруки №01-08-2014/2 від 01.08.2014 року щодо повернення попередньої оплати.

Рішенням господарського суду міста Києва від 28.11.2016 року (суддя Марченко О.В.) з урахуванням ухвали господарського суду міста Києва від 08.12.2016 року про виправлення описки позов задоволено частково; стягнуто з ПАТ "Укрнафта" 1 679 910 грн. 62 коп. курсової різниці; стягнуто солідарно з ПАТ "Укрнафта" та ТОВ "Транспортні автоматизовані системи" 256 303 грн. 99 коп. курсової різниці; у задоволенні решти позову відмовлено.

Постановою Київського апеляційного господарського суду від 22.02.2017 року (судді: Іоннікова І.А., Тарасенко К.В., Чорна Л.В.) зазначене рішення суду першої інстанції скасовано; у позові відмовлено в повному обсязі.

У касаційній скарзі позивач вважає, що судами попередніх інстанцій порушено і неправильно застосовано норми матеріального та процесуального права, і тому просить постанову апеляційного суду скасувати повністю, а рішення місцевого суду скасувати в частині відмови у задоволені до стягнення 280 526 грн. 51 коп., задовольнивши позовні вимоги у цій частині.

У відзиві на касаційну скаргу відповідач ПАТ "Укрнафта" вважає, що постанова апеляційного суду є законною і підлягає залишенню без змін.

Відзив на касаційну скаргу від відповідача ТОВ "Транспортні автоматизовані системи" до суду не надходив.

Ухвалою Вищого господарського суду від 25.04.2017 року продовжено строк розгляду спору та розгляд справи відкладено на 16.05.2017 року.

У судовому засіданні 16.05.2017 року оголошувалася перерва до 23.05.2017 року.

Заслухавши пояснення представників позивача та відповідача ПАТ "Укрнафта", дослідивши доводи касаційної скарги та відзиву на неї, перевіривши матеріали справи і прийняті в ній судові рішення, суд касаційної інстанції вважає, що касаційна скарга підлягає задоволенню частково з наступних підстав.

Як вбачається з матеріалів справи, що 11.12.2015 року між ТОВ "Індустрія Феросплавів" (покупець) та ПАТ "Укрнафта" (постачальник) було укладено Контракт, за умовами якого:

- постачальник зобов'язується поставити, а покупець зобов'язується прийняти та оплатити феросплави (далі - товар) на умовах, у кількості та строки, зазначені в додатках (специфікаціях) до Контракту (далі - додатки), які є невід'ємною його частиною (пункт 1.1 Контракту);

- ціни на товар встановлюються в доларах США на базисних умовах поставки "DAF" кордон України згідно з Інкотермс у редакції 2000 року та вказані в додатках до Контракту (пункт 2.1 Контракту);

- загальна вартість Контракту дорівнює сумі вартостей товару за додатками. Загальна вартість Контракту на момент його укладення складає 6200000 доларів США (пункт 2.3 Контракту);

- датою поставки вважається дата календарного штемпеля залізничної станції переходу на кордоні України, зазначена на залізничній накладній відповідно до пункту 3.1 Контракту. Датою переходу права власності на товар на всіх умовах, передбачених Контрактом, вважається дата перетину кордону України, що підтверджується відповідними документами. Ризики переходять у відповідності із правилами "Інкотермс-2000" (пункт 3.4 Контракту);

- після попереднього узгодження та надходження повідомлення постачальника про готовність товару до відвантаження покупець робить попередню оплату на 100% вартості узгодженої партії товару до відвантаження за 2 дні до початку відвантаження. Покупець робить передоплату товару в російських рублях за курсом Центрального банку Російської Федерації, що діє на дату платежу, на рахунок постачальника (пункт 4.1 Контракту);

- датою платежу вважається дата зарахування коштів на рахунок постачальника (пункт 4.2 Контракту);

- оплата товару здійснюється банківським переказом шляхом перерахування грошових коштів на поточний рахунок постачальника на підставі виставленого ним рахунку (пункт 4.3 Контракту);

- відвантаження товару зі станції відправлення здійснюється за наявності рознарядки покупця щодо заповнення транспортних документів протягом 5 (п'яти) робочих днів з моменту зарахування передоплати на рахунок постачальника на суму зарахованої передплати (пункт 4.5 Контракту);

- у разі непоставки товару на суму отриманої передплати, постачальник гарантує повернення даної суми покупцеві на його поточний рахунок не пізніше 60-го дня від дати останньої здійсненої передплати за Контрактом та надання відповідної письмової вимоги покупця (пункт 4.9 Контракту);

- усі спори та розбіжності, які виникли між сторонами контракту, у разі неможливості їх вирішення шляхом переговорів мають розглядатися у Міжнародному комерційному арбітражному суді при Торгово-промисловій палаті України у відповідності з регламентом вищевказаного суду, рішення якого буде остаточним та обов'язковим для обох сторін (пункт 7.2 Контракту);

- Контракт вступає в силу з дати його підписання та діє до 31.12.2014 року, але в будь-якому випадку до повного виконання сторонами своїх зобов'язань за Контрактом (пункт 9.2 Контракту).

01.08.2014 року ТОВ "Індустрія Феросплавів" (кредитор) і ТОВ "Транспортні автоматизовані системи" (поручитель) було укладено договір поруки № 01-08-2014/2, за умовами пункт 1.1 якого

поручитель зобов'язався відповідати перед кредитором за виконання всіх зобов'язань ПАТ "Укрнафта", які виникли згідно з Контрактом, у тому числі з відшкодування основного боргу, з прострочення зобов'язань, з невиконання зобов'язань, з оплати 3 % річних від простроченої суми, а також суми боргу з урахуванням індексу інфляції, з оплати неустойки, з відшкодування понесених кредитором збитків або втраченої вигоди (Договору поруки).

Згідно з п. 2.1 Договору поруки поручитель відповідає перед кредитором за виконання зобов'язань боржника за Контрактом і відповідно до пункту 1.1 Договору поруки в сумі, що дорівнює 10 000 доларів США.

Відповідно до пп. 4.1.1 п. 4.1 Договору поруки у разі порушення боржником зобов'язань перед кредитором за Контрактом, поручитель зобов'язується виконати за боржника зобов'язання на умовах, у порядку та в строки, визначені в Контракті та Договорі поруки.

В п. 6.1 Договору поруки вказано, що Договір поруки вступає в силу з моменту його підписання сторонами та діє до повного виконання зобов'язань сторонами.

20.10.2014 року ТОВ "Індустрія Феросплавів" (цедент) і ТОВ "Інтербізнесконсалт" (цесіонарій) було укладено Договір поруки, за умовами п. 1.1 якого цедент передає належне йому право вимоги у повному обсязі згідно з Контрактом, який був укладений цедентом і ПАТ "Укрнафта" (боржник), і згідно з Договором поруки, укладеним цедентом і ТОВ "Транспортні автоматизовані системи" (поручитель), у тому числі належного виконання боржником і поручителем зобов'язань з відшкодування боргу у сумі 187 950 доларів США, зі сплати 3% річних від простроченої суми, а також суми боргу з урахуванням індексу інфляції, зі сплати неустойки, з відшкодування понесених кредитором збитків або втраченої вигоди, а також щодо розірвання Контракту та Договору поруки, а цесіонарий приймає право вимоги, належне цедентові за Контрактом та Договором поруки.

Згідно з п. 5.1 Договору він вступає в силу з моменту підписання його сторонами та діє до повного виконання сторонами своїх зобов'язань за Договором від 20.10.2014 року.

В провадженні господарського суду міста Києва перебувала справа №910/15376/15 за позовом ТОВ "Інтербізнесконсалт" до ПАТ "Укрнафта" та ТОВ "Транспортні автоматизовані системи" про стягнення 194 468,43 доларів США, що еквівалентно 4 093 560,45 грн.

Рішенням господарського суду міста Києва від 17.08.2015 року у справі №910/15376/15, залишеним без змін постановою Київського апеляційного господарського суду від 04.11.2015 року, позовні вимоги задоволено частково; стягнуто з ПАТ "Укрнафта" на користь ТОВ "Інтербізнесконсалт" 177 950 доларів США, що еквівалентно 3 745 847,50 грн. заборгованості; стягнуто солідарно з ПАТ "Укрнафта" та ТОВ "Транспортні автоматизовані системи" на користь ТОВ "Інтербізнесконсалт" 10 000 доларів США, що еквівалентно 210 500 грн. заборгованості.

13.11.2015 року господарським судом міста Києва було видано наказ на виконання рішення господарського суду міста Києва від 17.08.2015 року у справі № 910/15376/15.

18.11.2015 року старшим державним виконавцем Відділу примусового виконання рішень Управління державної виконавчої служби Головного територіального управління юстиції у м. Києві було відкрито виконавче провадження ВП № 49384823 з виконання вказаного наказу.

У зв'язку із невиконанням боржником наказу від 13.11.2015 року зі справи № 910/15376/15 добровільно, Відділом було примусово виконано рішення суду таким чином:

- 751 303,60 грн. було стягнуто з боржника на користь стягувача 15.12.2015 року, що підтверджується банківською випискою;

- 2 994 543,90 грн. було стягнуто з боржника на користь стягувача 13.01.2016 року, що підтверджується банківською випискою.

Постановою старшого державного виконавця Відділу примусового виконання рішень Управління державної виконавчої служби Головного територіального управління юстиції у м. Києві від

28.01.2016 року ВП № 49384823 було закінчено виконавче провадження з виконання наказу від 13.11.2015 року № 910/15376/15 у зв'язку із стягненням боргу у повному обсязі.

Постановою Вищого господарського суду України від 15.03.2016 року у справі № 910/15376/15 пункт 2 резолютивної частини рішення від 17.08.2015 року викладено у такій редакції: "Стягнути з Публічного акціонерного товариства "Укрнафта" (04053, м. Київ, пров. Нестерівський, 3-5; код ЄДРПОУ 00135390) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю "Інтербізнесконсалт" (01103, м. Київ, вул. Залізничне шосе, 47; код ЄДРПОУ 36185164) 2448369,31 грн., що еквівалентно 6323183,06 російських рублів - заборгованості". В іншій частині постанова Київського апеляційного господарського суду від 04.11.2015 року та рішення господарського суду міста Києва від 17.08.2015 року у справі № 910/15376/15 залишені без змін.

Як вбачається з уточненої позовної заяви (т.1, а.с. 149-161), на думку позивача, з огляду на те, що позивачем було отримано грошові кошти у гривні (3 745 847,50 грн.), останній має право на стягнення курсової різниці з ПАТ "Укрнафта"- 80 682,59 доларів США, що еквівалентно 2 148 577,37 грн.

Крім того, позивач просить суд стягнути солідарно з відповідачів, враховуючи умови Договору поруки, курсову різницю у сумі 10 000 доларів США, що еквівалентно 266 300 грн. (за курсом НБУ станом на день написання позовної заяви).

Предметом даного судового розгляду є вимоги позивача (цесіонарія) до відповідача (продавця) про стягнення курсової різниці, яка виникла у зв'язку з простроченням повернення попередньої оплати товару, що становить різницю від суми оплаченого товару - 187950 доларів США (в російських рублях - 6323183,06 рублів) та перерахованих 13.01.2016 року на рахунок позивача (стягувача) кошти в розмірі 2453964,11 грн., що на момент їх надходження було еквівалентно 97267,41 доларів США за основним Контрактом поставки з причин непоставки товару.

Задовольняючи позовні вимоги частково, суд першої інстанції дійшов висновку, що з об'єктивних причин курс долара США на момент отримання позивачем суми грошових коштів, встановленої рішенням господарського суду міста Києва від 17.08.2015 року зі справи № 910/15376/15, був значно нижчим від курсу цієї іноземної валюти станом на момент перерахування ТОВ "Індустрія Феросплавів" суми попередньої оплати на рахунок ПАТ "Укрнафта", що при конвертації дозволило отримати більший доларовий еквівалент зазначених коштів. Положення чинного законодавства України хоч і визначають національну валюту України як єдиний законний платіжний засіб на території України, однак не містять заборони на вираження у договорі грошових зобов'язань в іноземній валюті, визначення грошового еквівалента зобов'язання в іноземній валюті, а також на здійснення перерахунку грошового зобов'язання у випадку зміни курсу національної валюти України по відношенню до іноземної валюти.

Відмова у задоволені позову судом апеляційної інстанції мотивована тим, що у постанові від 15.03.2016 року у справі № 910/15376/15 Вищий господарський суд України здійснив перерахунок суми попередньої оплати, яка підлягала стягненню з відповідача на користь позивача з урахуванням дати подання позову, а саме при еквіваленті російського рубля до гривні України: 3,8809 грн. за 10 рублів. Як вбачаться з офіційного сайту Міністерства фінансів України станом на день зарахування коштів на рахунок позивача, а саме на 13.01.2016 року (при надходженні коштів у сумі 2994543,90грн. на рахунок позивача) еквівалент російського рубля до гривні України становив 3,0373 грн. за 10 рублів, що свідчить про знецінення російського рубля по відношенню до національної валюти, а тому відсутні будь-які підстави для додаткового стягнення курсової різниці. Крім того, в межах розгляду справи № 910/15376/15 суди дійшли висновку щодо солідарного стягнення з відповідачів невиконаного за зобов'язанням на підставі Договору поруки № 01-08-2014/2 від 01.08.2014 року на суму 10000 доларів США, що еквівалентно 210500,00 грн. і рішення господарського суду виконано також і в цій частині, а зобов'язання про сплату курсової різниці сторонами у вказаному Договорі поруки не передбачено.

Проте, суд касаційної інстанції не може погодитись з такими висновками судів попередніх інстанцій з наступних підстав.

За умовами Контракту № 309/2013 постачальник зобов'язується поставити, а покупець зобов'язується прийняти та оплатити феросплави (товар) на умовах, у кількості та строки, зазначені в додатках (специфікаціях) до Контракту, які є невід'ємною його частиною (пункт 1.1 Контракту).

Зокрема, відповідно до Специфікації № 2 до Контракту № 309/2013, продавець зобов'язався продати товар (ферромарганец високовуглеводний ФМн78 в кількості 210 базових тон) загальною вартістю 187950,00 доларів США.

Постачальник (ПАТ "Укрнафта") в оплату товару за Специфікацією № 2 виставив покупцю рахунок № 1 від 17.12.2013 року, який ТОВ "Індустрія Феросплавів" оплачено шляхом перерахування коштів у розмірі 6323183,06 російських рублів, які конвертовані банком платника в суму еквівалентну 187950,00 доларів США в якості попередньої оплати за товар.

Згідно з ч. 2 ст. 693 Цивільного кодексу України якщо продавець, який одержав суму попередньої оплати товару, не передав товар у встановлений строк, покупець має право вимагати передання оплаченого товару або повернення суми попередньої оплати.

Таким чином, оскільки ПАТ "Укрнафта" не виконало своїх зобов'язань за договором поставки, у ТОВ "Індустрія Феросплавів" виникло право вимагати повернення суми попередньої оплати, а саме сплачених ТОВ "Індустрія Феросплавів" коштів у розмірі 6323183,06 російських рублів.

Відповідно до статей 512, 514 ЦК України кредитор у зобов'язанні може бути замінений іншою особою, у тому числі внаслідок передання ним своїх прав іншій особі за правочином (відступлення права вимоги). При цьому до нового кредитора переходять права первісного кредитора у зобов'язанні в обсязі і на умовах, що існували на момент переходу цих прав, якщо інше не встановлено договором або законом.

Отже, законодавець передбачив право відступлення тільки дійсної вимоги, яка існувала на момент переходу цих прав.

Такий правовий висновок наведений і в постанові Верховного Суду України від 16.09.2015 року у справі № 911/3606/13 в подібних правовідносинах.

Предметом договору уступки від 20.10.2014 року є зобов'язання цедента передати належне йому право вимоги у повному обсязі згідно з Контрактом, який був укладений цедентом і ПАТ "Укрнафта" (боржник), і згідно з Договором поруки, укладеним цедентом і ТОВ "Транспортні автоматизовані системи" (поручитель), у тому числі належного виконання боржником і поручителем зобов'язань з відшкодування боргу у сумі 187 950 доларів США, зі сплати 3% річних від простроченої суми, а також суми боргу з урахуванням індексу інфляції, зі сплати неустойки, з відшкодування понесених кредитором збитків або втраченої вигоди, а також щодо розірвання Контракту та Договору поруки, а цесіонарій приймає право вимоги, належне цедентові за Контрактом та Договором поруки (пункт 1.1 Договору від 20.10.2014).

Разом з тим, судами попередніх інстанцій не було надано правової оцінки предмету договору уступки від 20.10.2014 року з огляду на належні первісному кредитору (ТОВ "Індустрія Феросплавів") права та відповідні обов'язки боржника відповідно до Контракту № 309/2013, і не було з'ясовано змісту та обсягу дійсної вимоги, яка була уступлена новому кредитору.

Предметом договору поруки № 01-08-2014/2 від 01.08.2014 року є зобов'язання поручителя відповідати перед кредитором за виконання зобов'язань боржника за Контрактом і відповідно до пункту 1.1 Договору поруки в сумі, що дорівнює 10 000 доларів США.

Однак, судами попередніх інстанцій не звернуто увагу на те, що як договір уступки від 20.10.2014 року, так і договір поруки від 01.08.2014 року укладені між нерезидентом - ТОВ "Індустрія Феросплавів" та резидентами - ТОВ "Інтербізнесконсалт" і ТОВ "Транспортні автоматизовані системи", а їх предметом є вимоги та грошові зобов'язання виражені в іноземній валюті.

Відповідно до ч. 2 ст. 189 ГК України ціна зазначається в договорі у гривнях. Ціни у зовнішньоекономічних договорах (контрактах) можуть визначатися в іноземній валюті за згодою

сторін.

Згідно ч. 2 ст. 533 ЦК України, грошове зобов'язання має бути виконане в гривні. Якщо у зобов'язанні визначено грошовий еквівалент в іноземній валюті, сума, що підлягає сплаті у гривнях, визначається за офіційним курсом відповідної валюти на день платежу, якщо інший порядок її визначення не встановлений договором або законом чи іншим нормативно-правовим актом.

Ця норма кореспондується із приписами статті 524 ЦК України, згідно з якою зобов'язання має бути виражене у грошовій одиниці України - гривні. Сторони можуть визначити грошовий еквівалент зобов'язання в іноземній валюті.

Отже, судами попередніх інстанцій також не надана правова оцінка визначення у договорах уступки від 20.10.2014 року та поруки від 01.08.2014 року грошового зобов'язання у доларах США без зазначення суми, що підлягає сплаті у гривнях з огляду на те, що ТОВ "Інтербізнесконсалт" та ТОВ "Транспортні автоматизовані системи" є резидентами.

У той же час, у пункті 7.2. Контракту № 309/2013 від 11.12.2013 року сторонами погоджене арбітражне застереження щодо вирішення спорів сторін, пов'язаних з його виконанням, у Міжнародному комерційному арбітражному суді при Торгово-промисловій палаті України.

Відповідно до пункту 3 статті 2 Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень (Нью-Йорк, 1958 р.) та частини 1 статті 8 Закону України "Про міжнародний комерційний арбітраж" суд, до якого подано позов у питанні, що є предметом арбітражної угоди, повинен, якщо будь-яка із сторін попросить про це не пізніше подання своєї першої заяви щодо суті спору, припинити провадження у справі і направити сторони до арбітражу, якщо не визнає, що ця арбітражна угода є недійсною, втратила чинність або не може бути виконана.

Відповідач (ПАТ "Укрнафта") до подання своєї першої заяви по суті подав клопотання про припинення провадження у справі (т.1, а.с.97-99).

Пунктом 1 частини 1 статті 80 Господарського процесуального кодексу України встановлено, що господарський суд припиняє провадження у справі, якщо спір не підлягає вирішенню в господарських судах України.

Згідно з пунктом 18 інформаційного листа Вищого господарського суду України № 01-08/163 від 12.03.2009 року "Про деякі питання, порушені у доповідних записках про роботу господарських судів України у другому півріччі 2008 року щодо застосування норм Господарського процесуального кодексу України" наявність арбітражної угоди унеможливлює вирішення спору у господарському суді, оскільки сторони домовилися про вирішення спору іншим органом. З'ясування обставин, пов'язаних з недійсністю арбітражної угоди, втратою нею чинності або з неможливістю її виконання, може бути здійснене господарським судом лише за результатами судового розгляду, проведеного в установленому законом порядку. Тому, за наявності арбітражної угоди, суд не повинен відмовляти у прийнятті позовної заяви з посиланням на пункт 1 частини першої статті 62 Господарського процесуального кодексу України, але має прийняти її до розгляду, а в разі відсутності зазначених обставин - припинити провадження у справі на підставі пункту 1 частини першої статті 80 названого Кодексу.

Разом з тим, з оскаржених судових рішень не вбачається виконання судами попередніх інстанцій наведених вимог процесуального закону щодо з'ясування обставин, пов'язаних з недійсністю арбітражної угоди, втратою нею чинності або з неможливістю її виконання.

До того ж, позивач у позовній заяві посилається на вимоги статті 22 Цивільного кодексу Країни відповідно до яких особа, якій завдано збитків у результаті порушення її цивільного права, має право на їх відшкодування. Збитками є втрати, яких особа зазнала у зв'язку зі знищенням або пошкодженням речі, а також витрати, які особа зробила або мусить зробити для відновлення свого порушеного права (реальні збитки); доходи, які особа могла б реально одержати за звичайних обставин, якби її право не було порушене (упущена вигода). А також позивач посилався на ст. 224 ГК України згідно з якою учасник господарських відносин, який порушив господарське зобов'язання або установлені вимоги щодо здійснення господарської діяльності, повинен відшкодувати завдані цим

збитки суб'єкту, права або законні інтереси якого порушено; під збитками розуміються витрати, зроблені управненою стороною, втрата або пошкодження її майна, а також не одержані нею доходи, які управнена сторона одержала б у разі належного виконання зобов'язання або додержання правил здійснення господарської діяльності другою стороною.

Відтак, зазначеним обставинам викладеним у позовній заяві позивача судами попередніх інстанцій не надано належної правової оцінки та не спростовано таких доводів позивача.

Водночас, судами обох інстанцій в порушення вимог ст. 43 ГПК України не було з'ясовано правових підстав заявленого позову та правового змісту його предмету.

Таким чином, господарські суди першої та апеляційної інстанцій при вирішенні спору не встановили обставин, які мають суттєве значення для правильного вирішення спору у справі, не дослідили повно і всебічно спірні правовідносини між сторонами, не надали вказаним правовідносинам належної правової оцінки, та дійшли передчасно протилежних висновків, як про задоволення позову, так і про його відмову.

За таких обставин, прийняті судові рішення не можна визнати законними й обґрунтованими, і тому вони підлягають скасуванню з передачею справи на новий розгляд до суду першої інстанції.

Під час нового розгляду справи суду необхідно врахувати наведене і вирішити спір з дотриманням вимог закону.

З огляду наведеного та керуючись ст.ст. 1115, 1117, 1119 - 11112 Господарського процесуального кодексу України, Вищий господарський суд України

П О С Т А Н О В И В:

Касаційну скаргу товариства з обмеженою відповідальністю "Інтербізнесконсалт" задовольнити частково.

Постанову Київського апеляційного господарського суду від 22.02.2017 року та рішення господарського суду міста Києва від 28.11.2016 року скасувати, і справу № 910/15112/16 передати на новий розгляд до суду першої інстанції в іншому складі.

Головуючий суддя **І.Вовк**

Судді **Б.Грек**

С.Могил